

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 221/2025
04.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Зарић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Сомбор из Сомбора, чији је пуномоћник Милош Мијатовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 998/24 од 17.09.2024. године, у седници одржаној 04.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 998/24 од 17.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 179/17 од 09.02.2024. године, тужбени захтев је делимично усвојен, па је поништено као незаконито решење туженог од 06.03.2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 26.10.2011. године, са анексима и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, способностима и радном искуству, одбачена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место Виши стручни сарадник за ... у Одељењу за ... у Филијали Сомбор и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 919.125,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 998/24 од 17.09.2024. године, првостепена пресуда је у побијаном усвајајућем делу делимично преиначена, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 06.03.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као и захтев тужиоца да га тужени врати на рад, а делимично укинута у делу захтева да се обавезе

тужени да тужиоца распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, способностима и радном искуству и у том делу тужба одбачена. Преиначена је одлука о трошковима парничног поступка, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 256.500,00 динара и на име накнаде трошкова другостепеног поступка 49.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту Виши стручни сарадник за ... у Одељењу за ... у Филијали Сомбор. Тужени сваке године организује и финансира одлазак пензионера на бесплатну рехабилитацију и тим поводом доноси одлуку о броју пензионера по филијалама и категоријама које могу остварити то право, као и одлуку о одобравању новчаних средстава за реализацију рехабилитације. Након тога се обавештавају филијале и расписује оглас и при свакој филијали и припадајућој служби филијале формирају комисије, уз активно учешће организације пензионера. Директор Филијале Сомбор је 25.04.2016. године донео Одлуку о образовању комисије из члана 9. Правилника о друштвеном стандарду корисника пензија РФ Пио, у чијем саставу је између осталих био тужилац као представник Фонда. Задатак комисије је био да врши избор корисника пензије који испуњавају услове на основу критеријума прописаних Правилником, да утврђује списак корисника пензија којима ће трошкови рехабилитације бити финансирани средствима Фонда у току 2016. године и да га објави на огласној табли Општинске организације корисника пензија у Сомбору и огласној табли Филијале у Сомбору. Тужилац је као члан наведене Комисије био координатор за три подручне Службе филијале - Апатин, Кула и Оџаци, као и координатор на покрајинском нивоу, те је имао задатак да координира између Служби филијала и Филијале у Сомбору, да Службама филијала достави услове под којима се пензионери шаљу на рехабилитацију, да провери да ли су добили сав материјал, да ли су га предали организацијама удружења пензионера, да ли се поштују рокови предвиђени Правилником, да скупи све податке од служби филијала, као што су подаци колико је средстава потрошено, који број корисника је био у бањи и сл., те да све то пошаље у РФ ПИО. Директор Филијале Сомбор је 20.10.2016. године донео Решење о образовању Комисије за контролу исправности и законитости спровођења поступка рехабилитације корисника пензије у РХ центрима за 2016.годину, која је у Извештају од 03.11.2016. године указала на одређене неправилности у том поступку. Тужени је 28.12.2016. године донео Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу из члана 179. став 2. тачка 1, 2. и 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, због

тога што је у периоду од 27.04.2016. године до изрицања упозорења, у вршењу поверених послова у спровођењу поступка коришћења средстава за друштвени стандард за финансирање трошкова рехабилитације корисника пензије у РХ центрима, поступао супротно одредбама Правилника о друштвеном стандарду корисника пензија РФ ПИО из 2016. године и Инструкције за спровођење поступка рехабилитације корисника пензије у здравствено-стационарним установама и бањско-климатским лечилиштима, на начин ближе одређен у образложењу упозорења и наведен у образложењу нижестепених пресуда, потом што је 18.10.2016. године одбио да поступи по налогу за службено путовање од 17.10.2016. године и из разлога што се у периоду од 27.04.2016. године до изрицања упозорења на непримерен начин односио према председнику и секретару Општинског удружења пензионера Апатин, чиме је учинио повреду радних обавеза утврђених тачком 19. став 1. алинеје 3, 4, 11. и 26. Уговора о раду, чланом 55. став 1. тач. 3, 7. и 8. Колективног уговора туженог, као и повреде радне обавезе утврђене чланом 3, тач. 7. и 24. Правилника о радној дисциплини и понашању запослених и члановима 15. и 17. Кодекса пословне етике и понашања запослених код туженог. Упозорење је тужиоцу уручено 28.12.2016. године, на које се изјаснио 05.01.2017. године. Побиганим решењем од 06.03.2017. године тужиоцу отказан уговор о раду, са анексима, из разлога наведених у упозорењу.

Оценом изведених доказа, нижестепени судови су закључили да тужени није доказао да је тужилац учинио повреде радних обавеза које су му стављене на терет у вршењу поверених послова у спровођењу поступка коришћења средстава за друштвени стандард за финансирање трошкова рехабилитације корисника пензије у РХ центрима, односно да је као члан Комисије и лице овлашћено за унос података у рачунарски програм „Бање“ поступао супротно одредбама Правилника о друштвеном стандарду корисника пензија РФ ПИО из 2016. године и одредбама Инструкције за спровођење поступка рехабилитације корисника пензије у здравствено-стационарним установама и бањско-климатским лечилиштима, а да побигано решење има формалних недостатака у делу којим је тужиоцу стављено на терет непоштовање радне дисциплине -непримерен однос према председнику и секретару Општинског удружења пензионера Апатин, јер не садржи место, време ни начин учињене повреде радне дисциплине од стране тужиоца, због чега је побигано решење у наведеном делу незаконито.

Међутим, тужиоцу је побиганим решењем стављено на терет и да је повредио радну обавезу, јер није поступио по налогу непосредног руководиоца да 18.10.2016. године оде на службено путовање на састанак заказан у Дирекцији покрајинског фонда у Новом Саду, по позиву саветнице директора ПФ ПИО, у вези коришћења средстава за друштвени стандард за финансирање трошкова рехабилитације корисника пензија у РХ центрима.

У погледу наведеног отказног разлога, правилно је другостепени суд најпре оценио да је за оцену законитости решења о отказу уговора о раду довољно да се утврди постојање и само једног отказног разлога, а потом правилном применом материјалног права из одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/2005...13/2017) оценио да тужбени захтев није основан и преиначио првостепену пресуду.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Да би отказ уговора о раду био законит због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње.

Тужилац није поступио по налогу непосредног руководиоца да 18.10.2016. године присуствује састанку у Дирекцији покрајинског фонда у Новом Саду, а на питање непосредног руководиоца зашто није отпутовао на састанак, одговорио је „да му не пада на памет да се малтретира по аутобусима“, те да је сматрао да је за ту прилику требало да му буде обезбеђен превоз службеним возилом. Притом, тужилац није у складу са Правилником о условима и начину коришћења службених возила и картица за испоруку погонског горива код туженог поднео писани захтев непосредном руководиоцу за коришћење службеног возила у циљу одласка на спорни састанак, која процедура му је будући да је прописана општим актом послодавца морала бити позната.

Код таквог стања ствари, разлози непоступања тужиоца по налогу непосредног руководиоца да оде на службено путовање се по оцени Врховног суда не могу сматрати оправданим, већ описано понашање представља скривљену повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду утврђену тачком 19. став 1. алинеја 4. Уговора о раду и чланом 55. став 1. тачка 7. Колективног уговора туженог, која је тужиоцу оспореним решењем стављена на терет, односно основ за примену отказног разлога. Стога је правилно другостепени суд закључио да су испуњени законом и уговором прописани услови за отказ уговора о раду тужиоца код туженог, што оспорено решење о отказу чини законитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад, неоснованим, јер одлука у том делу зависи од законитости решења о отказу уговора о раду.

Осталим наводима ревизије тужилац побија оцену изведених доказа и правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, што се ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Одлука другостепеног суда заснована је на чињеничном стању утврђеном током првостепеног поступка из кога је другостепени суд извео другачији чињенично правни закључак и применом одредби материјалног права донео другачију одлуку од првостепеног суда, за коју је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била потребна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**